

NÀNG VÀ TÔI

Bình-nguyên Lộc

Chín giờ đêm, đang ngồi ở tiệm cà phê, tôi bỗng nghe buồn buồn nhớ nhớ ai. Nỗi nhớ cứ man mác mãi và lẫn lút mãi, khiến tôi có cảm giác rằng đó chỉ là cái buồn mà người Pháp gọi là cafard.

Tôi không nhớ quyết ai, và chỉ nhớ thương nhẹ nhẹ thôi, thì là gì nếu không phải là nỗi buồn vô căn cứ vào một buổi chiều chán nản nào ?

Bỗng vụt thành linh, tôi ý thức được căn nguyên của nhớ nhung này. Có lẽ trí tôi đã âm thầm làm việc này giờ để truy nã người này, nên bây giờ tiềm thức tôi mới thả y ra cho tôi gặp mặt.

Người đó là NÀNG.

Tôi xa nàng đã bốn tháng rồi. Nhớ chết đi được lặn.

Ngày ấy tôi ra đi đúng cái lúc mà nàng xô Hiến ra. Hiến một thanh niên đẹp trai, đã có công theo đuổi nàng từ lâu và được nàng chắm đàu.

Chính tôi đã tổ chức cho hai đứa nó gặp nhau, giúp cho tình cảm của hai đứa nó tiến triển đến chỗ gặp nhau lần thứ nhì nghĩa là trên địa hạt tinh thần.

Nàng đoan trang và dè dặt lắm, nhưng tôi vẫn phải xoay thế nào cho rốt cuộc nàng vẫn bằng lòng cho chàng một buổi hẹn ở một nơi nào và vào một giờ rất là thơ mộng.

Như thế thì hai đứa chỉ còn làm cái gì sót lại phải làm mà thôi, chớ chúng nó đã hiểu thấu ruột gan nhau rồi, không còn phải dọ dẫm gì nữa cả.

Nhưng đến phút chót, tôi lại xui nàng xô Hiến ra khi Hiến choàng tay qua vai nàng rồi từ từ kéo nàng về phía chàng, kéo càng giây càng mạnh và rốt cuộc siết chặt nàng trong tay hắn.

Nàng không hề cưỡng lại.

Tôi nhìn xem hai đứa nó “mùi” với nhau, tim đập thình thình mà theo dõi từng giây, từng phút, cái đà thân mật giữa hai đứa nó.

Tôi ghen ghê lắm, ngay từ phút đầu đã muốn nhảy tới phá đám rồi, nhưng phận sự bắt buộc tôi phải cứ để vậy, phải chịu đau khổ âm thầm, phải cắn răng nhìn người mà tôi trộm yêu, nằm trên tay một tình địch.

Hiến ban đầu là bạn của tôi đấy. Tôi cũng thương mến hẳn với tất cả tấm lòng tôi, nhưng mà... không, không thể để cho nàng lọt vào tay hắn !

Tôi đau, tôi xót, tôi tức tối, tôi bức rứt, mồ hôi tôi nhỏ giọt, hơi thở hỗn hển mãi cho tới cái giây kia, khi mà bốn mắt của họ say đắm nhìn nhau, ót của nàng nằm trên tay hắn, đôi mắt nàng he hé chờ đón một cái hôn, và đầu Hiến từ từ hạ xuống.

Tim tôi đập mạnh hơn bao giờ cả và tôi nghe nghẹt thở ghê lắm.

Đầu Hiến hạ xuống, hạ xuống !... Chỉ còn hai phân nữa thôi là môi hai đứa nó chạm nhau. chỉ còn một phân nữa thôi...Chỉ còn có năm ly nữa thôi.

Bấy giờ tôi đã nổi xung thiên lên rồi, không cần cóc gì phận sự nữa hết, nhưng nói cho đúng ra là phận sự đã cho phép tôi can thiệp, nên tôi nhảy đến nắm lấy tay nàng và xô Hiến ra.

Phải, chính tôi đã cầm tay nàng để làm cử động ấy chớ nàng thì đang phiêu diêu trong một thế giới huyền ảo và đã nhắm mắt lại để nhận và tận hưởng cái hôn đầu trong đời con gái của nàng.

Xác thật yếu hèn lắm đấy nhé, hay nói cho đúng ra nó mạnh ghê hôn. Nó yếu khi ta tranh đấu với ta để tránh tuột dốc, còn nó lại mạnh khi nó tuột dốc mà ta muốn níu nó lại.

Nàng đã chịu ngã trên tay chàng rồi, đã nhắm mắt lại, hé môi mà hứng cái hôn thì còn làm sao chột tình kịp lúc nữa.

Và nàng đâu còn lý do để mà chột tình : đã dám hẹn hò với trai ban đêm ở một nơi vắng vẻ thì cứ mà yêu luôn đi có phải hợp tình hơn không ?

Đã nói là phận sự đã cho phép tôi can thiệp. Nhưng **cõ** phận sự không cho phép, tôi cũng bất tuân kỷ luật lúc đó, vì cơn ghen của tôi, tôi không dằn được nữa.

Phận sự ? Vâng. Nói rõ hơn là chén cơm. Và nói rõ hơn nữa, nàng chỉ là một nhơn vật của một tiểu thuyết đăng báo hằng ngày do tôi sáng tác.

Nếu hai đứa nó yêu nhau rồi thì hết chuyện, còn khi khô gì nữa mà nói. Mà ông chủ báo lại muốn cho độc giả của ông tức, nên lại ngâm xúi tôi cho hai đứa nó dang ra vào cái phút mê ly nhứt trần đời ấy, thành thử phận sự chẳng những cho phép tôi can thiệp mà lại còn bắt buộc tôi can thiệp nữa.

Nhưng tôi đã cóc cần phận sự. Tôi hành động theo tình cảm. Quả tôi ghen, ghen **thật** sự, mặc dầu nàng chỉ là một nhơn vật tưởng tượng.

Tôi đã làm tạo hóa trong một thời gian, lấy Vô Cực mà tạo ra Nàng từ chỗ không có gì hết.

Nói cho đúng ra, tôi đã ăn cắp của nhiều người để tạo ra nàng. Tôi ăn cắp của cô Liên, một cô gái có thật, ở cạnh nhà tôi, ăn cắp của cô ấy đôi mắt đen huyền và hơi uớt, đôi mắt u buồn một nỗi buồn bí mật nào, không sao đoán được, nhưng

chính nhờ thế mà hấp dẫn vô song, hấp dẫn vì cái bí mật có lẽ không có, nhưng ai cũng ham khám phá.

Tôi đã ăn cắp của cô Lệ, một cô gái buôn hương quen biết với tôi, đôi môi mà khi nhòe miệng cười một cái thì chủ của đôi môi ấy mà có bảo tôi nhào ra giữa phố cho xe cam nhông cán, tôi cũng vâng lời.

Tôi đã ăn cắp của cô Cúc, một cô nữ thư ký của nhà báo, mái tóc Carroll Baker, một Carroll Baker Á Đông, và nhứt là tôi đã ăn cắp của cô Thuận, một nữ giáo viên xấu như ma, cái tâm hồn đẹp như một bản tình ca...

Tôi đã ăn cắp đôi chân của một nữ thực khách xa lạ kia mà tôi thường gặp tại một hiệu ăn sang trọng, đôi chơn đẹp như đôi chơn vũ nữ Âu Châu và tôi đã ăn cắp đôi bàn tay của một nữ bác sĩ nhổ răng kia.

Tôi đã ăn cắp nơi nhiều người rồi ráp những thứ ấy lại để tạo ra Nàng, thành thử Nàng đã là một cô gái lý tưởng... đối với tôi.

Vâng, chỉ đối với tôi thôi vì có lẽ chỉ có tôi là thích đôi mắt cô Liên, đôi môi cô Lệ, mái tóc cô Cúc, đôi chân của cô thực khách lạ, đôi tay của nữ bác sĩ nhổ răng, mà tâm hồn của cô giáo xấu như Chung Vô Diệm, chớ chưa chắc người khác đã thích.

Nhưng vì chủ quan, tôi ngỡ ai cũng thích một người con gái như vậy, nên đưa Nàng ra trình diện, không dè độc giả cũng thích. Tôi sung sướng ghê mà thấy rằng khiếu thưởng thức của mình đúng.

Đó là một cô gái mà tôi đợi chờ từ hai mươi năm nay, sắp già mất rồi mà nàng chưa xuất hiện.

Sở dĩ tôi bền chí đợi chờ lâu năm như vậy là vì tôi tin chắc rằng Nàng có mặt trên đời này.

Tạo hóa, thứ thật, chớ không phải giả hiệu như tôi, đã tạo ra một cô Liên với đôi mắt ấy, một cô Lệ với đôi môi ấy, một cô Thuận với cái tâm hồn ấy thì tại sao không tạo ra một cô A, một cô B có đôi mắt cô Liên, đôi môi cô Lệ, tâm hồn cô Thuận?

Vâng, chắc chắn là có NÀNG, nhưng hiếm lắm, có thể chỉ có một mẫu độc nhứt như vậy thôi và có thể đã năm con bảy cháu rồi cũng nên – vì hai mươi năm đã qua rồi kia mà – nhưng tôi cứ bền chí đợi trong ảo tưởng rằng nàng không thể bị thời gian tàn phá hòng nhan.

Ban đầu, khi mới tạo nàng ra, tôi không nghĩ gì về nàng cả. Nhưng rồi nàng có đời sống tâm tưởng, ăn nói hoạt động, khiến tôi hồi hộp theo dõi nàng.

Viết cái tiểu thuyết nào, tôi cũng sống mãnh liệt với nhân vật trong đó. Tôi cũng nổi giận, cũng cảm tức, bần khoản và băng khuâng như họ, cũng ngậm ngùi trước

một cuộc biệt ly nào, và cũng phấn khởi trước một cuộc tranh đấu. Ở đoạn đầu nào tôi cũng thủ vai chủ động, nhưng đến giữa chừng, lắm khi **nhân** vật có cá tính mạnh quá, lại lôi kéo tôi qua những nẻo thật bất ngờ.

Nhưng riêng về tiểu thuyết ấy tôi đã sống hoàn toàn với nàng. Khi khởi viết tôi giống như một đấng tạo hóa hay một vị tiên ông, lấy lá sen kết thành hình cô ta, đoạn hà sinh khí vào hình nộm ấy, thế là cô ta cười nói, đi đứng. Về sau cô gái cứ tự cô hoạt động, tôi có điều khiển cô ta thật nhưng vẫn nương tay cho nàng được tự do phần nào.

Tôi không đủ lời để tả nàng. Tôi chỉ trình diện một thiếu nữ đẹp, có duyên, có nét, nhưng riêng tôi, tôi thấy những đức tính ấy sâu đậm hơn **độc** giả.

Ôi chao, làm sao mà tả cho nổi đôi môi của nàng, cái màu đen huyền diệu của đôi mắt nàng? Tôi quen thân với nàng và hai người thường trò chuyện với nhau mỗi khuya, sau khi tôi viết xong một chương tiểu thuyết, đi lại giường nằm nghỉ. Lúc bấy giờ nàng giống như một cô đào sân khấu, hết vai rồi nên rời rạp hát, về nhà với tôi, sống với tôi chớ không sống với anh kép đóng cặp với nàng nữa.

Thế nên, rồi tôi đâm ra si nàng, và chỉ muốn để dành cho tôi thôi. Nhưng cái ông chủ báo và cái bao tử của tôi, cả hai đều âm mưu thúc giục tôi, thành thử tôi đành phải cho nàng yêu cái thằng khốn nạn đó.

Cũng đỡ khổ là tôi chỉ có một thằng đeo đuổi nàng thôi. Thằng ấy là **CHÀNG**. Ban cái ân huệ ấy cho nhiều thằng quá, tôi sẽ phải ghen nhiều, mệt lắm, với lại tôi có thể chậm tay, giữ không xuể, một thằng nào nó chiếm mất **NÀNG** thì chết.

Ông chủ báo nhứt định để cho **CHÀNG** yêu **NÀNG**, tôi đành phải vâng dạ để lấy tiền mua gạo, nhưng tôi dục hướn câu mưu, cứ kéo dây dưa mãi.

Tôi làm như trẻ con chơi cá lia thia, đưng mỗi con trong một bồn thủy tinh để được xem chúng nó phùng xòe đá bóng với nhau suốt ngày, chớ nếu cho chúng nó đá thật thì sẽ có một con thua chạy te, còn gì nữa mà xem.

Ông chủ báo khám phá ra rằng trò chơi ấy thế mà hốt bạc các vì **độc** giả cứ hồi hộp theo dõi mãi, nên khuyến khích tôi cho hai đứa nó đá bóng với nhau mãi.

Được nước, tôi làm tới, không phải vì tuân lệnh chủ báo, mà vì, như đã nói, tôi ích kỷ ghê hồn, si ghê hồn và ghen ghê hồn.

Tôi bắt buộc phải cho hai đứa nó yêu nhau, nhưng tức sôi gan mỗi lần **CHÀNG** cầm tay **NÀNG**.

Rồi rồi cuộc tôi bắt nàng phải xô thằng khốn nạn ấy ra, và chấm dứt tiểu thuyết đó, mặc kệ ông chủ báo nói gì thì nói.

Cái ngày mà tôi phải xa nàng là ngày đau đớn nhất trong đời chưa hề yêu của tôi. Đó là mối tình thứ nhất, đó là một mối tình lớn nhất, nên niềm đau của tôi không có bờ bến.

Tôi mất ăn mất ngủ như thế đến tít ba tháng trời, thế nên đêm nay chưa cạn tách cà phê đen, tôi trả tiền rồi vội về nhà để đọc lại hết thiên tiểu thuyết đã đăng báo ấy, mà tôi cắt mỗi ngày, để dành bán cho các nhà xuất bản.

Tôi đang nằm trên một chiếc ghế bành để đọc truyện do chính mình viết ra, thì bỗng giật mình mà nghe tiếng giày phụ nữ bước lên thêm.

Tôi ngỡ đó là cô bạn gái nào, nhìn ra thì... ô này lạ : NÀNG.

Vâng, đúng là NÀNG, không khác một làn mi, một sợi tóc nào cả với đôi mắt của cô Liên, đôi môi cô Lệ, đôi chân người nữ thực khách, đôi tay của bà nữ bác sĩ nhỏ răng.

Tôi đâm sợ, toan chạy trốn. Không, tôi không nhát gái đâu. Nhưng tôi ngỡ nàng là ma. Tôi nghĩ đến nàng hằng giây, hằng phút rồi bị loạn óc, thấy ảo ảnh, hay oan hồn thiếu nữ nào đoán biết giấc mơ của tôi, hiện ra để trêu tôi chơi ?

Hay là hồ ly tinh ?

- Có phải nhà này là nhà của nhà văn Huyền - Hoặc hay không thưa ông ? Nàng hỏi.
- Thưa phải, tôi ấp úng đáp, Huyền-Hoặc chính ơ...là... tôi. Xin mời cô vào nhà.

Nàng vào trong, tôi chỉ ghế nhưng nàng không ngồi. Giò đã trần tình được, nhưng tôi lại run vì bị xúc động trước con người mà tôi chờ đợi đã hai mươi năm rồi.

Nàng không ngồi mà nóng nảy hỏi ngay :

- Thưa ông, cái tiểu thuyết đó sao chấm dứt đi ? Tôi tìm ông đã gần hai tháng rồi, mới được gặp đây.

Tôi sung sướng phồng mũi lên. Thật là sao đào hoa chiếu mạng. Viết tiểu thuyết rồi được gái đẹp, nữ độc giả tìm thăm là phần thưởng lớn lao hơn tiền nhuận bút nhiều lắm.

Mà gái đẹp làm sao chớ ? Đâu có phải là một cô gái đẹp thường mà tôi gặp ngoài phố. Đây là NÀNG, người tôi mơ ước đã hai mươi năm, tạo ra cho đỡ khổ, tạo rồi yêu ngay, rồi đau khổ vì Nàng.

Rượu rượm lệ hạnh phúc tôi đáp :

- Thưa cô, chuyện bị cúp ngang vì theo quyết định mới, báo chỉ đăng ba tiểu thuyết thôi, bao nhiêu cái khác phải bỏ hết. Dầu sao tôi cũng hân hạnh được cô biết đến.

Tôi đáp láo, nhưng đúng theo một tình trạng có thật trong làng báo thuở ấy.

– Nhưng kết cuộc ra làm sao, thưa ông. Chàng có lấy NÀNG không ?

Tôi mỉm cười hỏi lại :

– Cô muốn thế nào tôi sẽ chịu theo ý cô thế nấy. Nhưng xin mời cô ngồi.

Cô gái ngồi xuống trong cái dáng ngồi y hệt dáng của NÀNG mà tôi đã tả trong truyện, thật là khả ái.

– Tôi không thích họ lấy nhau. Nàng đáp.

– Hoan hô. Tôi cũng không thích cho họ lấy nhau. Thành thử chịu ý cô rất dễ dàng cho tôi.

– Thưa ông CHÀNG có thật hay không và có thể nào ông giúp tôi gặp CHÀNG được hay không ?

Hơi lo, tôi hỏi :

– Chi vậy ?

– Thú thật với ông là tôi mê CHÀNG ghê lắm, mê đến đổi ghen, không muốn chàng lấy ai cả.

Tôi bỗng như bị ai búa lên đầu, choáng váng suýt chết ngất.

Thì ra NÀNG tìm tôi, không phải vì tôi mà vì CHÀNG.

Chua xót, tôi gượng gạo mỉm cười đáp :

– Tiểu thuyết chỉ là chuyện bịa thôi cô à.

– Nhưng mà bịa dựa theo sự thật, đôi khi rất cần sự thật. Và tôi tin chắc có Chàng trên đời này, nếu chàng không ở trong vòng quên biết của ông.

– Quả đúng như vậy. Tôi cũng thú thật với cô là chính tôi cũng mê nàng ghê lắm, đã tìm nàng từ lâu và may mắn hơn cô, tôi đã gặp nàng nơi cô.

Cô gái cũng thành linh bị sét đánh. Nhưng không phải là sét đánh ái tình đâu nhé.

Lời nói bóng gió của tôi rõ nghĩa quá, lại đột ngột, bất ngờ quá, khiến nàng rụng ròi vì tánh cách kỳ dị của nó : tôi cao niên hơn nàng đến hai mươi tuổi.

Nàng đứng lên, lảo đảo như say rượu, rồi xin phép ra về.

– Rất tiếc ! Nàng nói.

– Rất tiếc ! Tôi lặp lại như một tiếng vang.

Đó là hai câu ngắn mà khách và chủ đã trao nhau thay lời từ giả và cảm ơn.

Tiền khách ra tới cửa tôi tần ngần đứng lặng nhìn cô gái thất thểu đi trên vỉa hè, đau xót không biết bao nhiêu cho thân phận của chúng tôi. Cả hai đứa đều là đồ điên, đã yêu một người không có thật.

Người không có thật ấy rồi cũng có, bằng có là tôi đã gặp NÀNG, nhưng rất trẻ muộn.

Phần NÀNG, hai mươi năm sau có lẽ, NÀNG cũng sẽ gặp CHÀNG đấy chớ chẳng không đâu, nhưng bây giờ nàng đã con đàn cháu đống rồi mà CHÀNG thì chỉ mới trưởng thành.

Cho đáng kiếp NÀNG, NÀNG nhé ! NÀNG sẽ bị cậu ấy thờ ơ, y như NÀNG đã thờ ơ với tôi hôm nay.

Dẫu sao chúng tôi cũng là bạn đồng tâm, NÀNG ạ ! vì cả đôi ta đều điên, một chúng điên giống hệt nhau, cái chúng điên của kẻ si một hình bóng.

(Nhật báo *Tiếng Vang*, 1964)